

Arrest

nr. 289 701 van 1 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Rue Saint-Hubert 17
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DELMOTTE en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 12 oktober 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 20 januari 2023 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoeker internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 januari 2023 aangetekend ter kennis wordt gebracht aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Noord-Macedonische nationaliteit, bent u Rom van afkomst en woonde u uw hele leven in Bujanovac (Servië). U heeft net als uw moeder de Noord-Macedonische

nationaliteit omdat u daar geboren werd. Uw moeder verliet het gezin toen u 8 maanden oud was, u heeft sindsdien geen contact meer met haar gehad. Uw vader, uw halfbroer en uw halfzussen langs vaderskant hebben allen de Servische nationaliteit. Op uw twaalfde werd u samen met een klasgenoot door een leerkracht beschuldigd van diefstal, wat in uw ogen niet correct was. De politie werd erbij gehaald en u moest het geld terugbetalen. Toen uw vader op uw vijftiende overleed, werd u net als uw halfbroer en halfzussen opgevangen door uw oom. U reisde elke drie maanden voor een dag naar Noord-Macedonië omdat u niet langer dan drie maanden aaneensluitend in Servië mocht verblijven. In 2011, u was toen 23 jaar oud, werd u in Belgrado samen met uw vriend D.D. aangevallen door V. en M.M. Deze mannen hoorden u Rom spreken op straat en beschuldigden u ervan hun woning bestolen te hebben. Ze vielen u aan met een mes. Onmiddellijk na de steekpartij reden ze naar uw tante in Surçin, een voorstad van Belgrado. Ze bedreigden haar ermee dat ze uw hele familie zouden vermoorden als u klacht tegen hen zou indienen. U diende nooit klacht in tegen de familie M. omdat u zich door hen bedreigd voelde. Zelf spanden vader en zoon M. een rechtszaak tegen u aan in Belgrado omwille van de diefstal. D. en uzelf werden regelmatig opgeroepen om voor de rechter te verschijnen in deze zaak. Hierdoor kwam de ware aard van de gebeurtenissen naar boven. Bij uw laatste bezoek aan de rechtbank werd u in 2014 bedreigd door V.M. Hij zei dat hij u zou vermoorden als u nog eens voor de rechtbank zou verschijnen. Bij de volgende zitting was u afwezig in de rechtbank omdat u in het ziekenhuis lag met tuberculose. Uw vriend D.D. ging wel naar de rechtbank. Twee weken later werd hij dood teruggevonden in de Donau. Hij was mishandeld, zijn hoofd was afgeplakt met tape en zijn voeten waren in beton gegoten. Volgens journalisten en de media was hij verantwoordelijk voor verkrachtingen en dealde hij drugs, maar u stelt dat dit niet waar was en dat het enige incident waarbij D. betrokken was, de aanval met een mes was in 2011. U vermoedt dat D. om het leven gebracht werd omwille van de rechtszaak waarin jullie verwickeld waren. Uit vrees dat u ook het slachtoffer zou worden van de familie M., vluchtte u naar Duitsland, waar u in 2015 internationale bescherming aanvraagde. Toen dit geweigerd werd, keerde u vrijwillig terug naar Servië. Bij uw aankomst werd u in voorhechtenis genomen en moest u 52 dagen in de gevangenis doorbrengen in afwachten van uw rechtszaak. Uiteindelijk werd u in 2015 schuldig bevonden aan inbraak en kreeg u een gevangenisstraf van drie jaar voorwaardelijk opgelegd, waarna u werd vrijgelaten. Kort nadien werd u eenmalig door M.M. en vier vrienden achtervolgd in Bujanovac. Uzelf was te voet, uw belagers waren met de wagen. U wist hen af te schudden door een weg te kiezen waar geen verkeer door kon. Negen maanden na uw veroordeling vertrok u in 2016 opnieuw vanuit Servië naar Duitsland om daar internationale bescherming aan te vragen omdat u zich bedreigd voelde door de familie M. Ditmaal werd u door de Duitse autoriteiten gedeporteerd naar Servië. U bleef in Servië wonen en werkte illegaal in de tabaksindustrie en de bouwsector. U verhuisde ook regelmatig om te vermijden dat uw belagers u zouden vinden. In 2019 raakte u verwickeld in een conflict met D., een man van Roma afkomst die wilde dat u voor hem tabak zou plukken. U weigerde omwille van de slechte arbeidsomstandigheden, waarop D. naar de politie belde en u valselijk beschuldigde van verschillende diefstallen. De Servische politie arresteerde en mishandelde u, waardoor u zich gedwongen zag om de inbraken toe te geven, ook al had u ze niet gepleegd. Kort nadien werd u gearresteerd omdat u cannabis in bezit had en gedurende 30 dagen opgesloten in de gevangenis van Vranje. U vreesde dat u, als u voor vier bijkomende inbraken veroordeeld zou worden, door uw openstaande voorwaardelijke veroordeling voor drie tot vijf jaar achter tralies zou verdwijnen en besloot naar Frankrijk te vluchten, waar u in november 2019 internationale bescherming aanvraagde. Een maand nadat u in Frankrijk aankwam, kwam de Servische politie naar u op zoek in de woning van uw oom in Bujanovac. Uw oom loog dat u naar Noord-Macedonië gevlucht was. Een maand later kwam de politie terug en zeiden ze dat uw oom gelogen had, waarop uw oom zich gedwongen zag om toe te geven dat u in Frankrijk zat. Nadat uw verzoek om internationale bescherming door de Franse autoriteiten geweigerd werd, bleef u tot oktober 2021 in Frankrijk wonen. Op 13 oktober 2021 kwam u vanuit Frankrijk naar België en vroeg u hier internationale bescherming aan. U wilt niet terug naar Noord-Macedonië omdat u daar nooit heeft gewoond en omdat u daar niemand kent. Bovendien is er in Noord-Macedonië ook geen werk. Bij terugkeer naar Noord-Macedonië vreest u verder ook dat u zal uitgeleverd worden aan de Servische autoriteiten omdat zij naar u op zoek zijn. Bij terugkeer naar Servië vreest u vermoord te worden door M.M. Daarnaast vreest u in Servië ook ten onrechte veroordeeld te worden voor inbraken die u niet gepleegd hebt.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw Noord-Macedonisch paspoort (d.d. 29 oktober 2019, geldigheidsduur 10 jaar); een kopie van een aan u uitgereikt noodpaspoort (d.d. december 2011); een kopie van een burgerschapscertificaat uit Noord-Macedonië (d.d. 9 februari 2004); een kopie van uw Macedonisch geboortecertificaat; een kopie van uw inschrijving van verblijfplaats in Bujanovac (Servië, d.d. 1 november 2019); een kopie van een aanvraagformulier voor een elektronische gezondheidskaart; een kopie van een document van de procureur-generaal in Belgrado over de aanstelling van uw advocaat, inclusief Franse vertaling (d.d. 3 februari 2015); een aanhoudingsbevel gericht door het Servisch gerecht tegen uw persoon (d.d. 17 april

2015); een aanhoudingsbevel van het hooggerechtshof in Belgrado (d.d. 20 mei 2015);); de Franse vertaling van een document opgesteld door het hooggerechtshof in Belgrado waarin uw verzoek tot vrijlating wordt verworpen (d.d. 30 januari 2016); een door u afgelegde en ondertekende schuldbekentenis waarin staat dat u op 13 april 2011 samen met D.D. probeerde in te breken in een wagen en daarbij betrappt werd door M.M., waarna u akkoord ging tot een veroordeling tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 1 jaar met een proeftijd van 3 jaar en afzag van uw recht op hoger beroep (d.d. 19 februari 2016); een voorstel tot inbeschuldigingstelling waarin staat dat u op 21 juni 2019 betrappt werd met 0,56 gram cannabis en waarin een hoorzitting voor het opleggen van een strafrechtelijke sanctie wordt voorgesteld (d.d. 1 juli 2019) en acht medische documenten in verband met uw tuberculose en andere medische problemen die u in Servië had.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is dan ook van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw stelling dat u in Noord-Macedonië geen verblijfsvergunning heeft, waardoor u er geen medische verzorging kan krijgen en er ook niet kan werken, dient te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde vrees geen enkele grond heeft (NPO, p. 10). U gaf immers zelf aan dat u over een Noord-Macedonisch paspoort beschikt en dat u de nationaliteit van dit land heeft (NPO, p. 3 en p. 4). De enige reden waarom u in Noord-Macedonië geen ziekteboekje en werkvergunning krijgt, is volgens uw verklaringen dat u er niet over een vast verblijfsadres beschikt (NPO, p. 5). Indien u naar Noord-Macedonië zou verhuizen en u zich zou registreren op een vaste verblijfplaats, zou dit probleem niet langer relevant zijn. De door u aangehaalde vrees is daardoor zonder voorwerp. Uw tegenwerping dat u in Noord-Macedonië niemand kent en dat u er geen werk zou kunnen vinden (NPO, p. 5), zijn louter motieven van persoonlijke en socio-economische aard die verder niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Noord-Macedonië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest daarnaast ook dat u bij terugkeer naar Noord-Macedonië zal vermoord worden door Vladimir of M.M. (NPO, p. 10). Aan deze door u aangehaalde vrees kan echter geen geloof gehecht worden en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u bijzonder weinig over uw belagers wist te vertellen. Gevraagd hoe ze heten, stelde u in eerste instantie dat een van hen M. heette. De naam van de andere herinnerde u zich niet (NPO, p. 8). Pas nadat u het opzocht in de door u neergelegde gerechtelijke documenten, kwam u met de namen M. en V. op de proppen (NPO, p. 8). Toen u vervolgens geconfronteerd werd met de vaststelling dat u even voordien over M. gesproken had, raakte u opnieuw in verwarring en had u andermaal deze documenten nodig om de juiste naam van uw belager te kunnen formuleren (NPO, p. 9). Dit is weinig ernstig. Indien u werkelijk tot drie maal toe Servië ontvlucht zou zijn

uit vrees door deze twee mannen gedood te worden, zou tenminste kunnen verwacht worden dat u zich hun namen zou herinneren. De vaststelling dat dit niet het geval is, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien legde u ook tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af over de bedreigingen die u vanwege M. en V.M. onderging. Gevraagd of het V. dan wel M. was die u in 2014 had bedreigd, stelde u stellig dat het om V.r ging (NPO, p. 12). Toen u vervolgens gevraagd werd of V. de vader of de zoon was, bleek u dit niet te weten (NPO, p. 12). Dit is opnieuw weinig ernstig. Indien u werkelijk met zekerheid zou weten dat u door V. en niet door Mi. bedreigd werd, kan immers logischerwijs aangenomen worden dat u ook zou weten of het een oudere dan wel een jongere man betrof. Hierop gewezen, stelde u plots dat het een grote, stevig gebouwde, jonge man was, wat weinig coherent is met uw eerdere bewering dat u niet kon weten of het om de vader dan wel de zoon ging (NPO, p. 12). Uw onderling incoherente en tegenstrijdige verklaringen halen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde doodsbedreigingen verder onderuit.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het verdere verloop van uw conflict met de familie M. na de bedreiging in 2014. In eerste instantie stelde u immers dat u hen sinds 2014 niet meer had gezien en hen nooit meer was tegengekomen (NPO, p. 12). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud legde u echter heel andere verklaringen af. Toen beweerde u plots dat de jongste van de twee u in Bujanovac achtervolgd had met een wagen nadat u in 2016 vanuit Duitsland naar Servië was teruggekeerd (NPO, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u dit incident in eerste instantie was vergeten omdat u heel vergeetachtig bent (NPO, p. 17). Aan deze uitleg kan echter geen geloof gehecht worden. Toen u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar medische problemen die het verloop van het gesprek zouden kunnen beïnvloeden, vermeldde u immers op geen enkel moment dat u vergeetachtig zou zijn (NPO, p. 3). Bovendien legde u ook geen enkel medisch attest neer dat eventuele geheugenproblemen zou kunnen staven. Dat de arts in België u enkel slaap-en kalmeermiddelen wil voorschrijven, is louter een blote bewering van uw kant (NPO, p. 17).

Bovendien moet er op gewezen worden dat u, ook indien abstractie gemaakt wordt van bovenstaande tegenstrijdigheid, nog steeds niets meer gehoord hebt van de broers M. sinds 2016. U leefde en werkte tussen 2016 en 2019 in het Servische Bujanovac zonder hun pad te kruisen. Dat zij bij terugkeer naar Noord-Macedonië nog steeds naar u op zoek zouden zijn omwille van een gebeurtenis uit 2011 waarvoor u reeds veroordeeld bent, is dan ook compleet ongeloofwaardig (NPO, p. 9).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw vrees voor M. en V.M. geen enkel geloof gehecht kan worden.

U stelde verder ook nog dat u niet naar Noord-Macedonië kan terugkeren omdat de Servische politie daar naar u op zoek is en u onterecht wilt laten veroordelen (NPO, p. 10). Ook deze door u aangehaalde vrees kan niet gevolgd worden.

Vooreerst is het in dit verband belangrijk om op te merken dat het de Noord-Macedonische staat toekomt om u, indien zij dat noodzakelijk zouden achten, uit te leveren aan Servië in het kader van een eventuele juridische procedure die daar tegen u zou lopen. Het gaat hier louter om een wettelijke gang van zaken die niet te categoriseren valt als vervolging of ernstige schade. Het behoort immers aan elke staat toe om onderdanen uit te leveren aan derde landen met het oog op vervolging of de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel, in het bijzonder voor feiten gepleegd op het grondgebied van de verzoekende staat.

Verder dient ook nog opgemerkt te worden dat u op geen enkele manier heeft aangetoond dat u in Servië onrechtmatig veroordeeld zou zijn en dat u uw problemen met het Servische gerecht niet zou kunnen afhandelen door de in dat land gebruikelijke juridische procedures te volgen. Het gaat hier louter om een blote bewering van uw kant die u op geen enkele manier kon staven met documenten. Het is in daarbij belangrijk om op te merken dat u nooit in beroep gegaan bent tegen uw voorwaardelijke veroordeling tot 3 jaar gevangenisstraf in 2016 (NPO, p. 12). U stelde dat u niet in beroep ging tegen uw veroordeling omdat uw tante na de steekpartij door de familie M. bedreigd werd en onder druk gezet werd om geen klacht in te dienen (NPO, p. 9 en p. 12). Aangezien aan de door u aangehaalde bedreigingen door de familie M. geen geloof gehecht wordt, kan aan deze uitleg geen geloof gehecht worden (cf. supra). Er kan dan ook allerminst geconcludeerd worden dat u in uw problemen met de Servische gerecht alle mogelijkheden tot juridische bescherming heeft uitgeput. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u in 2016 volledige bekentenissen aflegde en ook afzag van uw recht om in beroep te gaan, zonder dat u daarbij op enig moment gewag maakte van onregelmatigheden of bedreigingen (cf.

administratief dossier). Indien u uw grieven niet kenbaar maakt aan de Servische autoriteiten, kunnen zij hier ook niet tegen optreden. Uw nalaten ter zake ondermijnt de door u aangehaalde vrees.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 13 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de ombudsman (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/ of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In november 2018 werd de nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on free legal aid) aangenomen, die in oktober 2019 in werking trad. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige wetgevende initiatieven, anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië ondertussen over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. Vooruitgang wordt hierdoor geboekt op dit terrein. In mei 2019 werd de bestaande Wet op het anticorruptieagentschap herzien (Law on the prevention of corruption of Law on the anti-corruption agency). De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Specifiek voor de Roma-minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Servië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in Servië geen toegang heeft tot een eerlijk proces. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. Hier slaagde u echter niet in.

Uw stelling dat u na uw onterechte veroordeling in 2016 ook in 2019 onterecht beschuldigd werd van 4 of 5 diefstallen en door de politie mishandeld werd zodat u zich gedwongen zag om deze diefstallen toe te geven (NPO, p. 13), is immers louter een blote bewering die u niet staafde met documenten. Uw stelling dat u deze documenten in Servië achterliet omdat u dacht dat het niet noodzakelijk was om deze documenten mee te nemen, is weinig geloofwaardig in het licht van de vaststelling dat u wel gerechtelijke documenten neerlegde in verband met uw eerdere veroordeling in 2016 (NPO, p. 14). Ook legde u na afloop van het persoonlijk onderhoud documenten neer in verband met uw veroordeling omwille van cannabisgebruik in 2019. Dat u wel over al deze documenten beschikt, maar niet over de documenten waaruit zou kunnen blijken dat u door de Servische autoriteiten onterecht van diefstal beschuldigd werd, is weinig geloofwaardig en ondermijnt de door u aangehaalde vrees. Bovendien is uw verklaring dat u de documenten in Servië achterliet ook strijdig met uw latere bewering dat uw zus u verteld had dat de politie naar u op zoek was en dat je in Servië geen documenten kan krijgen omdat die enkel worden doorgegeven aan de persoon zelf en niet aan iemand anders (NPO, p. 15). Indien u de documenten thuis achterliet in Servië, zou uw zus die immers helemaal niet bij de politie moeten ophalen. Door uw tegenstrijdige verklaringen op dit punt, in combinatie met de vaststelling dat u ook na afloop van uw persoonlijk onderhoud geen bijkomende documenten overmaakte aan het Commissariaat-generaal, rijst het vermoeden dat u het Commissariaat-generaal geen inzage wilt geven in de werkelijke aard van uw recente problemen met het Servische gerecht. Dit vermoeden wordt nog gesterkt door de vaststelling dat u geen klacht indiende tegen de door u aangehaalde mishandeling door de Servische politie (NPO, p. 14). U heeft ook geen contact opgenomen met een advocaat of een hulporganisatie en u heeft zich nooit geïnformeerd over mogelijke stappen die u op dit vlak zou kunnen zetten (NPO, p. 16).

Informatie over de Roma in Servië maakt nochtans duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als A11 Initiative for Economic and Social Rights, YUCOM, Belgrade Centre for Human Rights, Yurom Centre, Alliance against Discrimination of Roma, Bibija, Roma Women's Network en Praxis en ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisatie of relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) die nauw verbonden zijn met de Roma gemeenschap bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat de organisatie Minority Rights Group International intussen (van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022) samen met Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma heeft lopen dat erop gericht is te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten voldoende maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 om een normale juridische rechtsgang te waarborgen. Aan uw stelling dat u bij terugkeer naar Noord-Macedonië opgespoord zal worden door de Servische autoriteiten en vervolgens in Servië onterecht veroordeeld zal worden, kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden.

Dat u op school gepest werd door Servische kinderen en dat u toen u twaalf jaar oud was geslagen werd en onterecht beschuldigd werd van diefstal door uw Servische leerkracht, is voor deze beslissing niet van belang (NPO, p. 11). U heeft immers enkel de Noord-Macedonische en niet de Servische nationaliteit en riskeert bij terugkeer naar Noord-Macedonië louter met de Servische autoriteiten geconfronteerd te worden in het kader van uw juridische problemen daar, die hierboven uitgebreid aan bod zijn gekomen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Aan uw Noord-Macedonische identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan uw stelling dat u in Bujanovac in Servië woonde en leefde. De door u neergelegde gerechtelijke documenten werden hierboven al besproken en zijn niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komt te staan. Ook de door u neergelegde medische documenten zijn voor deze vaststellingen niet relevant.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is en betoogt na een theoretische uiteenzetting over een aantal bepalingen en beginselen dat de bestreden beslissing niet beantwoordt "*aan de nodige eisen van de voornoemde beschikkingen*".

Hij stelt vooreerst dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) geen adequaat individueel onderzoek heeft verricht en dat hij, gezien zijn Roma-afkomst, een duidelijke behoefte aan internationale bescherming toont.

Hij werpt voorts op dat het commissariaat-generaal zijn problemen in Noord-Macedonië tot een minimum probeert te beperken door te beweren dat hij zich alleen hoeft te registreren voor permanent verblijf. Echter, zo stelt verzoeker, heeft hij vanwege zijn Roma-afkomst geen recht op gezondheidszorg en sociale zekerheid, heeft hij geen werkvergunning en geen vast adres. Volgens verzoeker analyseert het commissariaat-generaal de zorgwekkende situatie van de Roma in Noord-Macedonië verkeerd.

Waar hem wordt tegengeworpen dat hij de namen van zijn twee belagers niet kan noemen, haalt verzoeker aan dat hij duidelijk hun namen heeft vermeld en dat zijn verklaringen consistent zijn. Hij was erg gespannen en nerveus tijdens het persoonlijk onderhoud, aarzelde een beetje onder de druk die hij voelde maar herstelde zich.

Ook voor wat betreft de tegenstrijdige en onbetrouwbare verklaringen over de bedreigingen van de familie M. beroept verzoeker zich op de stress van het persoonlijk onderhoud, waardoor hij in eerste instantie aarzelend leek, maar daarna kalmeerde en samenhangende verklaringen aflegde.

Waar hem verweten wordt dat hij niet onmiddellijk melding heeft gemaakt van een achtervolging in 2016 van de familie M., repliceert verzoeker dat hij deze gebeurtenis spontaan opriep en alle details gaf en dat hij het verwijt aldus niet begrijpt.

In verband met de onwaarschijnlijkheid dat de familie M. nog enkele jaren naar hem zou zoeken, werpt verzoeker dan weer op dat deze familie op hem wraak wilde nemen omdat hij Roma was en aan hen had willen ontsnappen en dat hij, toen hij in Servië woonde, zeer voorzichtig en discreet was en regelmatig van woonplaats veranderde.

Wat de vrees voor de Servische autoriteiten betreft, haalt verzoeker aan dat hem de Servische nationaliteit werd geweigerd vanwege zijn Roma-afkomst, dat hij in Servië gevangengezet en veroordeeld is tot een zwaardere straf omdat hij Roma is en dat hij door de Servische politie gedwongen werd inbraken te bekennen, die hij niet had gepleegd, waarvoor hij een zeer zware gevangenisstraf riskeert, wederom door zijn etnische afkomst. Hij wilde geen beroep aantekenen tegen de veroordeling in 2016, gezien de doodsb bedreigingen van de familie M. tegen zijn tante. Hij stelt tot slot dat de verkregen bekentenissen vatbaar zijn voor kritiek.

Verzoeker hekelt voorts dat de informatie waarop het commissariaat-generaal zich baseert voor wat betreft de werking van de politie en de gerechtelijke autoriteiten in Servië, niet vooraf aan hem en zijn raadsman zijn bezorgd tijdens het persoonlijk onderhoud. Volgens verzoeker vormt de vermelding van deze informatie in de bestreden beslissing een flagrante schending van de rechten van verdediging. Bovendien, aldus verzoeker, focust het commissariaat-generaal op Servië, waar hij enkele jaren heeft gewoond, terwijl hij de Noord-Macedonische nationaliteit heeft en van Roma-origine is. Nog volgens

verzoeker analyseert het commissariaat-generaal de situatie van de Noord-Macedonische Roma in Servië niet.

Waar het commissariaat-generaal het geweld tegen Roma in Servië erkent, maar van mening is dat verzoeker niet de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade aantoonde, werpt verzoeker op dat hij door de Servische politie is vervolgd vanwege zijn Roma-afkomst.

Verder haalt hij aan dat hij alle documenten in zijn bezit heeft overgemaakt en dat hij geen documenten heeft waarin de Servische politie de slechte behandeling en de valse beschuldigingen zou erkennen. Hij stelt verder dat hij geen klacht durfde indienen tegen de politieagenten, noch contact opnemen met een advocaat of hulporganisatie. Hij gaf er de voorkeur aan om ondergedoken te blijven in Servië en niet de aandacht op zich te vestigen om verdere problemen te voorkomen.

Hij verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie in verband met de situatie van Roma in Servië.

Waar het commissariaat-generaal van mening is dat hij het politiegeweld, waarvan hij slachtoffer was, had kunnen aanklagen bij organisaties en een advocaat, betoogt verzoeker dat hij, die de Servische nationaliteit niet heeft, niet op de hoogte was van de beschermingsmaatregelen voor Roma die in Servië zijn getroffen, dat hij geen hulp kreeg van de Servische autoriteiten en dat hij niet wist waar hij heen had kunnen gaan. Er gaapt volgens hem duidelijk een kloof tussen de theoretische maatregelen die gevraagd worden en de concrete toegang van de Roma tot deze maatregelen.

Tot slot hekelt verzoeker dat het commissariaat-generaal weinig belang hecht aan de vervolgingen die hij, als kind, heeft ondergaan. Zo werd hij op school gepest door andere Servische leerlingen en valselijk beschuldigd van diefstal door een Servische leraar. Sinds zijn jeugd had verzoeker het gevoel dat hij niet was zoals de anderen, dit omdat hij de Noord-Macedonische nationaliteit heeft en van Roma-afkomst is. De hele Servische samenleving, zo stelt verzoeker, heeft een negatief gevoel jegens Roma, dat wordt gedeeld door politie en justitie. Er zijn geen concrete beschermingsmaatregelen genomen voor de Romagemeenschap in Servië en verzoeker heeft nooit de Servische nationaliteit kunnen verkrijgen omdat hij Roma is.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem als vluchteling te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, subsidiair, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal te verwijzen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- Euractiv, "*Droits bafoués, accès à la santé négligé : les Roms en situation de détresse mentale*" (stuk 1);
- Médecins du Monde, "*La communauté Rom en Serbie et en Croatie : l'urgence invisible*" (stuk 2);
- Raad van Europa, "*Serbie : la situation des Roms reste alarmante*", 18 december 2019 (stuk 3);
- Amnesty International, "*Rapport 2021, Serbie*" (stuk 4);
- PNUD, "*Un retour doux-amer pour les Roms vulnérables dans les Balkans occidentaux*", 7 april 2022 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 20 januari 2023 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure, wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*”.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*”.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*”.

De Raad duidt erop dat Noord-Macedonië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op omstandige en uitgebreide wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.6. Verzoeker geeft aan dat hij niet naar Noord-Macedonië terug wil gaan omdat hij daar nooit gewoond heeft, er niemand kent en er daar geen werk is. Hij vreest verder dat hij zal uitgeleverd worden aan de Servische autoriteiten omdat zij naar hem op zoek zijn. Bij terugkeer naar Servië vreest hij vermoord te worden door M.M. Daarnaast vreest hij in Servië ook ten onrechte veroordeeld te worden voor inbraken die hij niet gepleegd heeft.

2.3.6.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift, dat het commissariaat-generaal geen adequaat individueel onderzoek heeft verricht, hoegenaamd niet gevolgd kan worden. Dit betreft niet alleen een loutere, manifeste en aperte miskennis van de inhoud van de bestreden beslissing en de stukken die zijn opgenomen in het administratief dossier. Uit de beslissing en het dossier blijkt verder dat verzoekers verzoek om internationale bescherming wel degelijk, terdege en op individuele en ernstige wijze werd onderzocht en dat de bestreden beslissing daarbij geschraagd is op

de in het administratief dossier opgenomen stukken en de algemene informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

2.3.6.2. Verzoeker, van Noord-Macedonische nationaliteit, haalt aan dat hij in Noord-Macedonië geen verblijfsvergunning heeft, waardoor hij geen medische verzorging kan krijgen en er ook niet kan werken. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld dat een dergelijke vrees *in casu* zonder voorwerp is. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij over een Noord-Macedonisch paspoort beschikt en dat hij de Noord-Macedonische nationaliteit heeft (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Verder gaf verzoeker uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aan dat de Noord-Macedonische autoriteiten hem vertelden dat de reden waarom hij geen identiteitskaart en ziekteboekje kan krijgen erin bestaat dat hij er niet woont en er geen vast verblijf heeft en waardoor hij enkel recht op zijn paspoort heeft. Bijgevolg volstond/volstaat een verhuis naar Noord-Macedonië en een registratie op een vaste verblijfplaats om een identiteitskaart en ziekteboekje te verkrijgen, zodat hij er kan werken en eventuele medische verzorging kan krijgen. Door aldus te oordelen beperkt de verwerende partij verzoekers beweerdde problemen in Noord-Macedonische geenszins tot een minimum. Waar hij zich thans beroept op de zorgwekkende situatie van de Roma in Noord-Macedonië en opwerpt dat hij omwille van zijn etnie geen recht heeft op gezondheidszorg, sociale zekerheid, werkvergunning en vast adres, stelt de Raad vast dat verzoeker dit geenszins opwierp tijdens de administratieve procedure en dat hij zijn bewering dat hij vanwege zijn Roma-afkomst op het voormelde geen recht heeft niet afdoende weet te onderbouwen met enige objectieve informatie. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat de Noord-Macedonische autoriteiten hem enkel vertelden dat hij geen identiteitskaart of ziekteboekje kon krijgen omdat hij er geen vaste verblijfplaats heeft. Van enige discriminatie tot het verkrijgen van dergelijke documenten omwille van zijn Roma-origine maakte verzoeker geenszins melding (*ibid.*, p. 5) De Raad stelt verder vast dat verzoeker nooit enige poging heeft ondernomen om zich in Noord-Macedonië, het land waarvan hij de nationaliteit heeft, te vestigen en om aldus de gewenste documenten te verkrijgen.

Waar verzoeker opwerpt dat hij in Noord-Macedonië niemand kent en er geen werk zou kunnen vinden, wijst de Raad erop dat louter sociaaleconomische overwegingen en problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, noch met de bepalingen, opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming en geen recht geven op internationale bescherming. Sociaaleconomische overwegingen, zoals o.a. tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden, waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd, zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoeker concreet aangetoond. Dat hij in Noord-Macedonië niemand kent, is een puur sociaal probleem dat gepaard gaat bij een re-integratie in een andere samenleving, doch ressorteert evenmin onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève en loopt op zich niet op tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.3. De Raad treedt vervolgens het omstandig gemotiveerde oordeel van de bestreden beslissing bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees om vermoord te worden door V.M. of M.M.

In dit verband komt het vooreerst bevreemdend over dat verzoeker bijzonder weinig over zijn belagers wist te vertellen. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt, heeft hij geenszins duidelijk de namen van zijn twee aanvallers vermeld. Zo gaf hij in eerste instantie aan dat één van hen Mil(...) heet en dat hij zich de andere naam niet herinnert. Verzoeker moest de naam van de andere aanvaller opzoeken in de gerechtelijke documenten die hij bijhad en gaf vervolgens de naam V. en Mir(...) op. Bij confrontatie dat hij twee verschillende namen opgaf, daar hij voorheen van Mil(...) sprak en erna van Mir(...), had verzoeker opnieuw de gerechtelijke documenten nodig om de juiste naam van één van zijn belagers te kunnen geven (*ibid.*, p. 8-9). Zoals de commissaris-generaal terecht opwerpt, is dit weinig ernstig. Indien verzoeker daadwerkelijk tot drie maal toe Servië zou ontvlucht zijn uit vrees door deze twee personen vermoord te worden, mag redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich hun namen spontaan en correct zou herinneren en dat hij deze niet zou moeten gaan opzoeken in de documenten die hij bij zich had. Waar hij opwerpt dat hij erg gespannen en nerveus was tijdens zijn gehoor, onder de druk aarzelde maar zich herstelde, stipt de Raad aan dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor, een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument gespannen en nerveus te zijn geweest tijdens voormeld verhoor, dat geen weerslag vindt in de gehoornotities, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing

(RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen met iemand dermate in het geheugen van een verzoeker om internationale bescherming gegrift staan dat men de namen van de betreffende personen in een later stadium nog spontaan en coherent kan weergeven. Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele geheugenproblemen verzoeker, niettegenstaande hij, gevraagd waarom hij de naam van zijn belager(s) niet van buiten kent, aangaf dingen niet te kunnen onthouden, verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn asielmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten.

Niet alleen wist verzoeker weinig te vertellen over zijn belagers, daarnaast legde hij ook tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af over de bedreigingen die hij vanwege M.M. en V.M. onderging. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Gevraagd of het V. dan wel M. was die u in 2014 had bedreigd, stelde u stellig dat het om V. ging (NPO, p. 12). Toen u vervolgens gevraagd werd of V. de vader of de zoon was, bleek u dit niet te weten (NPO, p. 12). Dit is opnieuw weinig ernstig. Indien u werkelijk met zekerheid zou weten dat u door V. en niet door Mi. bedreigd werd, kan immers logischerwijs aangenomen worden dat u ook zou weten of het een oudere dan wel een jongere man betrof. Hierop gewezen, stelde u plots dat het een grote, stevig gebouwde, jonge man was, wat weinig coherent is met uw eerdere bewering dat u niet kon weten of het om de vader dan wel de zoon ging (NPO, p. 12). Uw onderling incoherente en tegenstrijdige verklaringen halen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde doodsb bedreigingen verder onderuit.”

Verzoeker brengt geen concreet en dienstig verweer in tegen dit pertinent en draagkrachtig motief, dat steun vindt in het administratief dossier. Waar hij opnieuw aanhaalt dat hij omwille van stress eerst aarzelend leek en erna samenhangende verklaringen aflegde, merkt de Raad op dat dit geen neerslag vindt in de gehoornotities en dat dit bovenstaande overwegingen niet aan het wankelen vermag te brengen. Bovendien herhaalt de Raad dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen.

Daar komt nog bij dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het verdere verloop van zijn conflict met de familie M. na de bedreiging in 2014. In dit verband staat in de bestreden beslissing terecht het volgende opgetekend:

“In eerste instantie stelde u immers dat u hen sinds 2014 niet meer had gezien en hen nooit meer was tegengekomen (NPO, p. 12). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud legde u echter heel andere verklaringen af. Toen beweerde u plots dat de jongste van de twee u in Bujanovac achtervolgd had met een wagen nadat u in 2016 vanuit Duitsland naar Servië was teruggekeerd (NPO, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u dit incident in eerste instantie was vergeten omdat u heel vergeetachtig bent (NPO, p. 17). Aan deze uitleg kan echter geen geloof gehecht worden. Toen u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar medische problemen die het verloop van het gesprek zouden kunnen beïnvloeden, vermeldde u immers op geen enkel moment dat u vergeetachtig zou zijn (NPO, p. 3). Bovendien legde u ook geen enkel medisch attest neer dat eventuele geheugenproblemen zou kunnen staven. Dat de arts in België u enkel slaap-en kalmeermiddelen wil voorschrijven, is louter een blote bewering van uw kant (NPO, p. 17).”

Deze overweging is pertinent en draagkrachtig en vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij de achtervolging in 2016 spontaan vermeldde en alle details gaf. Echter, zo blijkt uit de gehoornotities, verklaarde verzoeker wel degelijk eerder tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij de familie M. sinds 2014 niet meer was tegengekomen en niet meer door hen bedreigd was na zijn terugkeer in 2016. Van een spontane opwerping toen hij hierover uitdrukkelijk bevrraagd was is dan ook geen sprake. Dat hij later tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud hier wel melding van maakte en details gaf, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn gezegden tegenstrijdig zijn op dit punt. De hiervoor, bij confrontatie met de tegenstrijdigheid, gegeven verschoning overtuigt geenszins. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoeker aan het begin van het persoonlijk onderhoud, wanneer hem expliciet gevraagd werd of er medische zaken of andere dingen waren die het gesprek zouden kunnen beïnvloeden, uitdrukkelijk aangaf dat er geen problemen zijn (*ibid.*, p. 2). Om zich vervolgens, bij confrontatie met deze en de onwetendheid in verband met de namen van zijn belagers, te beroepen op geheugenproblemen is niet ernstig. Ten andere werden noch door de Dienst Vreemdelingenzaken, noch door het commissariaat-generaal bijzondere procedurele noden in verzoekers

hoofde vastgesteld. De geheugenproblemen waaraan verzoeker beweert te lijden worden bovendien niet gestaafd aan de hand van medische en/of psychologische attesten.

Tot slot kan de actualiteit van de vrees voor de familie M. ernstig in twijfel worden getrokken, daar verzoeker tussen 2016 en 2019 in Servië kon wonen zonder hun pad te kruisen en daar redelijkerwijze niet kan worden aangenomen dat zij nog steeds naar verzoeker op zoek zouden zijn omwille van een gebeurtenis uit 2011 waarvoor hij reeds veroordeeld is. Dat zij wraak op hem willen nemen en dat hij toen hij in Servië woonde zeer voorzichtig was en regelmatig van woonplaats veranderde, wijzigt niets aan verzoekers verklaring dat hij sedert het incident van 2016 geen contact meer heeft gehad met de betreffende familie, laat staan bedreigingen heeft ontvangen.

Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers vrees voor M.M. en V.M.

2.3.6.4. De Raad is voorts van oordeel dat verzoekers vrees, om bij terugkeer naar Noord-Macedonië uitgeleverd te worden aan de Servische autoriteiten die naar hem op zoek zijn en die hem onterecht willen laten veroordelen voor diefstallen die hij niet gepleegd heeft, niet gevolgd kan worden.

Zoals de commissaris-generaal vooreerst terecht aanstipt, komt het aan de Noord-Macedonische staat toe om verzoeker, indien zij dit noodzakelijk zou achten, uit te leveren aan Servië in het kader van een eventuele juridische procedure die daar tegen hem zou lopen. Het gaat om een wettelijke gang van zaken die niet te categoriseren valt als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers behoort het aan elke staat toe om onderdanen uit te leveren aan derde landen met het oog op vervolging of de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel, in het bijzonder voor feiten gepleegd op het grondgebied van de verzoekende staat.

Hierbij komt dat verzoeker op geen enkele manier heeft aangetoond dat hij in Servië onrechtmatig veroordeeld zou zijn en dat hij zijn problemen met het Servische gerecht niet zou kunnen afhandelen door de in dat land beschikbare juridische procedures te volgen. Zo verklaarde verzoeker nooit in beroep te zijn gegaan tegen zijn voorwaardelijke veroordeling tot drie jaar gevangenisstraf met uitstel in 2016 en kan zijn verschoning daarvoor, omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen motivering, niet in aanmerking worden genomen. Uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat hij in 2016 volledige schuldbekeentissen aflegde en ook afzag van zijn recht om in beroep te gaan, zonder dat hij daarbij op enig moment gewag maakte van onregelmatigheden of bedreigingen (administratief dossier, map documenten, stuk 6). Zolang verzoeker zijn grieven niet kenbaar maakt aan de Servische autoriteiten kunnen zij uiteraard hier niet tegen optreden. Waar verzoeker nog betoogt dat de bekeentenis vatbaar is voor kritiek, kan hij er niet aan voorbij gaan dat hij wel degelijk een schuldbekeentenis heeft afgelegd.

Dat verzoeker, na zijn onterechte veroordeling in 2016, ook in 2019 onterecht beschuldigd werd van vier of vijf diefstallen omwille van zijn etnie en door de politie mishandeld werd zodat hij zich gedwongen zag om deze diefstallen toe te geven, is niet meer dan een blote bewering, die geenszins wordt gestaafd aan de hand van enig document. Hij verklaart dat hij de betreffende documenten achterliet in Servië. De Raad oordeelt dat het opmerkelijk is dat hij dan wel de gerechtelijke documenten kon aanbrengen in verband met zijn veroordeling in 2016 en na zijn persoonlijk onderhoud ook documenten in verband met zijn veroordeling in 2019 omwille van cannabisgebruik neerlegde. Daarnaast is zijn verklaring dat hij de documenten in Servië achterliet strijdig met zijn latere bewering dat zijn zus hem verteld had dat de politie naar hem op zoek was en dat men in Servië geen documenten kan krijgen omdat die enkel worden doorgegeven aan de persoon zelf (*ibid.*, p. 14-15). Immers, indien hij de documenten daadwerkelijk had achtergelaten in Servië, dan zou zijn zus die niet moeten ophalen bij de politie. De Raad treedt de conclusie van de commissaris-generaal bij dat, gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen en het gegeven dat hij na afloop van het persoonlijk onderhoud nog steeds geen documenten in verband met de vermeende onterechte beschuldiging in 2019 van het plegen van zo'n vijf diefstallen overmaakte, het vermoeden rijst dat verzoeker het commissariaat-generaal geen inzage wil geven in de werkelijke aard van zijn recente problemen met het Servische gerecht. Daar komt nog bij dat verzoeker geen klacht indiende tegen de door hem aangehaalde mishandeling door de Servische politie in 2019, dat hij geen contact opnam met een advocaat of een hulporganisatie en zich nooit geïnformeerd heeft over mogelijke stappen die hij op dit vlak zou kunnen zetten (*ibid.*, p. 14, 16, 18). Dat hij geen documenten zou hebben

waarin de Servische politie de slechte behandeling en de valse beschuldigingen zou erkennen, is aannemelijk, maar doet geen afbreuk aan zijn verklaring dat hij geen stappen zette tegen het vermeende politiegeweld. Waar hij beweert dat hij geen klacht durfde indienen, noch contact opnemen met een advocaat of hulporganisatie, beklemt de Raad dat het net de bedoeling van het indienen van een klacht is om bescherming te verkrijgen tegen zijn of haar belager(s), zelfs al is dit de politie, en de eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Zoals in de bestreden beslissing genoegzaam wordt aangehaald, maakt informatie over de Roma in Servië *“nochtans duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als A11 Initiative for Economic and Social Rights, YUCOM, Belgrade Centre for Human Rights, Yurom Centre, Alliance against Discrimination of Roma, Bibija, Roma Women’s Network en Praxis en ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisatie of relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) die nauw verbonden zijn met de Roma gemeenschap bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat de organisatie Minority Rights Group International intussen (van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022) samen met Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma heeft lopen dat erop gericht is te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma.”*

Waar verzoeker opwierp dat hij geen advocaat raadpleegde omdat hij daar het geld niet voor had, wijst de Raad er nog op dat uit de informatie, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarvan de *weblink* wordt opgegeven, blijkt dat er in Servië voorzieningen zijn inzake kosteloze rechtsbijstand. Verder blijkt uit de voorgaande passage dat meerdere organisaties actief zijn in Servië die opkomen voor de belangen van de Roma-minderheid en die Roma bijstaat om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte was, doet aan het bestaan ervan geen afbreuk.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht als volgt gemotiveerd:

*“Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Servië Algemene Situatie van 13 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de ombudsman (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer*

gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/ of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In november 2018 werd de nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on free legal aid) aangenomen, die in oktober 2019 in werking trad. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige wetgevende initiatieven, anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië ondertussen over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. Vooruitgang wordt hierdoor geboekt op dit terrein. In mei 2019 werd de bestaande Wet op het anticorruptieagentschap herzien (Law on the prevention of corruption of Law on the anti-corruption agency). De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Specifiek voor de Roma-minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Servië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in Servië geen toegang heeft tot een eerlijk proces. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. Hier slaagde u echter niet in."

Op grond van bovenstaande overwegingen kan dan ook gesteld worden dat, in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de in Servië opererende autoriteiten, ongeacht de entiteitsnaam, voldoende maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet om een normale juridische rechtsgang te waarborgen. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen informatie aanreikt die een ander licht zou kunnen werpen op de voormelde motieven.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat het land van herkomst van verzoeker (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Waar verzoeker in het kader van het voorgaande nog opmerkt dat hij en zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud niet in kennis zijn gesteld van de gehanteerde informatie, kan worden opgemerkt dat het commissariaat-generaal geenszins de verplichting heeft om alle elementen die in de bestreden beslissing worden opgenomen reeds op voorhand ter kennis te brengen van de verzoeker om internationale bescherming. De voorgehouden schending van de rechten van verdediging kan aldus geenszins worden bijgetreden. De procedure voor de commissaris-generaal is verder geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werkt niet concreet uit hoe zijn rechten van verdediging *in casu* zouden zijn geschonden doordat hem tijdens het persoonlijk onderhoud de landeninformatie waarop de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beroept niet werd bezorgd en toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De verwerende partij hanteerde overigens correct de landeninformatie over Servië daar verzoeker, ook al heeft hij de Noord-Macedonische nationaliteit, een vrees opwierp om bij een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië aan Servië te worden uitgeleverd en dat hij door de Servische autoriteiten ten onrechte zou worden veroordeeld.

Waar hij opwerpt dat de situatie van de Noord-Macedonische Roma in Servië niet wordt geanalyseerd, stipt de Raad aan dat de situatie van Roma in Servië wel degelijk in rekening is gebracht en dat, waar de specifieke situatie van Noord-Macedonische Roma niet in ogenschouw werd genomen, verzoeker in gebreke blijft te duiden, laat staan aan de hand van objectieve informatie te staven, waarom de situatie van deze specifieke categorie Roma tot andere conclusies zou leiden. Zoals verzoeker zelf aangeeft, erkent de verwerende partij dat er in Servië geweld voorkomt tegen Roma, onder andere door de politie, maar dit volstaat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, op zich niet om aan te tonen dat hij persoonlijk in Servië geen toegang heeft tot een eerlijk proces. Verzoeker beweert wel dat hij door de Servische politie is vervolgd omwille van zijn etnie, maar slaagt er niet in dit aannemelijk te maken of te concretiseren. Hij doet dit ook geenszins aan de hand van de algemene informatie over Roma in (onder meer) Servië, zoals gevoegd bij het verzoekschrift en waaruit hij citeert. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk zou vrezen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Ook verzoekers stelling dat hij omwille van zijn Roma-etnie een duidelijke behoefte heeft aan internationale bescherming volstaat niet. Verzoeker blijft in gebreke zijn vrees omwille van zijn etnie te concretiseren.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan aan verzoekers bewering, dat hij bij terugkeer naar Noord-Macedonië opgespoord zal worden door de Servische autoriteiten en vervolgens in Servië onterecht veroordeeld zal worden, geen geloof gehecht worden.

Dat hij in Servië de Servische nationaliteit zou hebben aangevraagd, maar dat deze zou geweigerd zijn omwille van zijn Roma-afkomst, is dan weer een blote bewering, waarover verzoeker overigens tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzake en het commissariaat-generaal, en doet aan voorgaande conclusie ook geen afbreuk.

2.3.6.5. Tot slot treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat het feit dat verzoeker als kind door Servische kinderen gepest werd op school en dat hij, toen hij twaalf jaar was, geslagen werd en onterecht beschuldigd werd van diefstal door zijn Servische leerkracht, in de beoordeling van zijn beschermingsverzoek niet dienstig is. Immers heeft verzoeker enkel de Noord-Macedonische nationaliteit en niet de Servische en riskeert hij bij terugkeer naar Noord-Macedonië volgens zijn verklaringen louter met de Servische autoriteiten te worden geconfronteerd in het kader van de beweerde juridische problemen in Servië.

2.3.6.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoekers relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus, als voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker met recht besloten tot de weigering van de internationale bescherming en tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. De Raad ziet, gelet op het voorgaande, geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS